

השיחה

שיחתו השבועית של מורנו המשגיח ר' יצחק פנחס גולדווסר שליט"א | פרשת תולדות | מס' 3

אמונה בעולם הבא

זה כמובן מביא להרבה ויכוחים בקשר לחינוך הילדים וכו'. והיא רוצה לבוא ולשמע את ההשקפה החרדית, לפני שבאו התלבטתי עם מה להתחיל ומה לדבר, בסופו של דבר מצאתי את עצמי קורא להם את דברי המסילת ישרים פרק א', שזה הבסיס של הכל. הרי לא סתם המסילת ישרים התחיל כך את הספר הגדול והקדוש הזה, שנחשב ה-ספר מוסר שבכל הדורות, והוא מתחיל - יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת, לא מספיק יתברר, יתברר זה ידיעת המוח, צריך יתאמת, צריך שזו תהיה אמת, מציאות שאי אפשר להתווכח עליה, שאי אפשר לתת לה בשום רגע למוש מול העיניים, "אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. והנה מה שהורנו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא, והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזו, הם המצוות" זה הפתיחה של הספר, זה הפתיחה של הכל, זה היסוד לכל החיים. אתה בא לעשות משהו, אתה חושב שהעולם הוא פרוחודור ואתה צריך להתנהג בפרחודור בצורה שתזכה להגיע לטרקלין, וככל שאתה תתנהג בפרחודור יותר טוב הטרקלין שלך יראה אחרת.

אז נכנס קצת לדברים, אפילו שכולנו יודעים וכולנו מאמינים, כבר מכיתה א' לימדו אותנו דברים כאלה פשוטים, אבל ככה המציאות. כל שיחות המוסר הם לחזור על דברים שכבר יודעים, להכניס ולהשריש. אני יוסיף גם קצת ידיעות מדעיות, אבל רק בגדר של יהודה ועוד לקרא. קודם כל המושג של חיים לאחר המוות יש בו כמה חילוקים, המושג עולם

ולכן יש משמעות לקבורה ויש משמעות להספד.

היום אני רוצה לדבר על העניין הזה של יש חיים לאחר המוות, זה נצרך אפי' שברור שאין פה אף אחד שלא מאמין בזה, לכאורה קשה מאוד להבין מה קורה אצל אנשים הנראים כמו חרדים, ולבושים כמו חרדים, אבל מדברים לשון הרע למרות שהם יודעים שזה אסור, ולפעמים אפי' מוציאים שם רע, לפעמים גם גונבים, לפעמים מעליבים ברבים. הם מאמינים או לא מאמינים שיש עולם הבא, הם מאמינים בשכר, או לא מאמינים בו, קשה להבין מה קורה כאן, מצד אחד הוא מתפלל ומניח תפילין [כמובן לא כמו אחד מ"ל"ו צדיקים], ומתנהג כאילו הוא מאמין, ומצד שני רואים אותו עושה דברים שסותרים לגמרי את האמונה. אם הוא באמת מאמין שיש חיים לאחר המוות ויש גיהנום ויש גן עדן ויש עולם הבא איך זה מתאים? התשובה היחידה היא שידעת המוח לא מספיקה כדי לעצור את האדם כל פעם שתוקף אותו יצר הרע לאיזו תאוה או לאיזו גאוה, השכל אמנם תיאורטית יודע, אבל באותו שניה שתוקפת אותו איזו שהיא תאוה, בעידנא דיצר הרע ליתא דמזכיר יצר טוב. ולכן אפילו שכולנו יודעים את הדברים בלי שום ספק כלל, עדיין יש מקום להשריש ולהפנים. אנחנו אומרים ערב ובוקר בכל יום תמיד "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", אע"פ שכולם יודעים ש ה' אלוקינו ה' אחד. עוד פעם ועוד פעם כך חורטים את הדברים על לוח הלב, "והשבות אל לבבך" - שוב ושוב. ואז הידיעה הזו מחייה אותנו ומפעילה אותנו, וכופה אותנו להתנהג על פיה.

במוצאי השבת האחרונה היו אצלי זוג, שנתבקשתי לפשר ביניהם. הוא רוצה להיות חרדי, והיא רוצה להיות חרדל"ת,

בתחילת הפרשה שקראנו, מדובר על הספד וקבורה. כל זה שייך רק מפני שאנחנו יודעים שהחיים לא נגמרים כאשר האדם מת. על ההספד כתוב שהוא יקרא דשכבי, והקבורה היא משום בזיוני ומשום כפרה. כל זה שייך רק מפני שאנחנו יודעים שהאדם לא נגמר כאשר הוא מת, הן לעניין להספיד. לא גוי שאין לו חלק לעולם הבא, ולא פרה. ומפני שיש המשך לחיים יש משמעות, כמובן שלא נכנס עכשיו לכל העניינים האלה מה יש בהם, אבל ברור שאם אין המשך לחיים והכל נגמר כאשר האדם נופח את נפשו, אין מקום לכל העניינים האלה.

האמת היא שכידוע כשהאדם מת הוא רק עובר מעולם לעולם, כמו שכותב הרמח"ל בדרך ה', שהאדם לא היה אמור למות. רק מפני שהאדם חטא בעץ הדעת, הרעל של הפרי הזה נספג בגופו של האדם, ובדורותיו אחריו, שנולדים מהגוף הזה. והגופים האלו כבר לא יכולים להתענג על ה' בעולם שכולו טוב, הם מורעלים, וע"כ האדם צריך למות, והגוף צריך להתפורר ולהירקב, חוץ מאותה עצם קטנה שמכוחה זה עדיין נקרא אותו גוף. ואחרי שהנשמה תזדכך בעולם הנשמות, הנפטר עולה לגן עדן או לגיהנום, וכל אחד צריך להיות זמן כלשהו בגיהנום, מי יותר ומי פחות צריך להזדכך, ואח"כ הנשמה מזדככת בגן עדן, ובימות המשיח תהיה תחיית המתים לצדיקים שהתאבלו על ירושלים, ואח"כ יהיה אלף שנים שהעולם יהיה חרב, והקב"ה עושה להם כנפיים והם שטים בעולם, (אני לא מבין על מה מדובר אני רק מצטט את הגמרא בסנהדרין צב). אז יהיה יום הדין הגדול ותחיית המתים, וכל אחד יקום לעולם הבא ולנצח נצחים, הכל יהיה לפי הזכויות שהוא צבר בפרחודור. זו תפיסת העולם שאנחנו יודעים ומאמינים בה,

השיחה שיחתו השבועית של מורינו המשגיח ר' יצחק פנחס גלדווסר שליט"א

בעולם הזה? ממה נפשך אם הקב"ה רוצה להרע שירע עד הסוף, ואם רוצה להיטיב שייטיב עד הסוף, מה זה האמצע הזה? וגם החלוקה של הטוב והרע היא מאוד לא צודקת, יש צדיקים שרע להם ורשעים שטוב להם, אם היינו יכולים היינו בוראים עולם כזה? זה נגד הצדק. אבל אם זה פרחדור לא קשה כלום, אדרבא וסביביו נשערה מאוד, הוא רוצה לזכות אותם בעולם הבא יותר גבוה, אז הניסיונות יותר קשים. לא קשיא מידי.

ועוד אם החיים הם בשביל להנות, הרבה פעמים ככל שהאדם חכם יותר הוא סובל יותר, לחשוב זה כואב, הרבה יותר קל להיות אנשים טיפשים, יותר קל בחיים אם אתה לא כזה עמוק ולא כ"כ מרגיש בכל דבר. ואת כל זה לא אני אומר את זה אומר המסילת ישרים "ותראה באמת שכבר לא יוכל שום בעל שכל להאמין שתכלית בריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה, כי מה הם חיי האדם בעולם הזה, או מי הוא ששמח ושליו ממש בעולם הזה, ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואון, בכמה מיני צער וחלאים ומכאובים וטרדות, ואחר כל זאת, המוות. אחד מני אלף לא ימצא שירבה העולם לו הנאות ושלמה אמיתית. וגם הוא, אילו יגיע למאה שנה כבר עבר ובטל מן העולם". מה הוא מוסיף באחר כל זאת המוות, אם העיפו מישהו מהקומה המאה במגדלי התאומים, בדרך יש נוף מדהים, ובכל זאת הוא לא נהנה מהנוף כי הידיעה הזו שעוד מעט החיים נגמרים מוציאה את הטעם מהחיים, אז אתה לא מאמין שהעולם הוא פרחדור ואדרבא החיים מתחילים בעולם הבא, אם אתה באמת חושב שאלו החיים עומדים להיגמר עוד מעט בריסוק איברים כזה, איך אפשר להנות מהחיים ככה. ולא עוד אלא שאם תכלית בריאת האדם היה לצורך העולם הזה, לא היה צריך מפני זה שתנופח בו נשמה כל כך חשובה ועליונה שתהיה גדולה יותר מן המלאכים. כמו שמישהו יגיד לך שהמציאו את הפלאפון כדי שכאשר אוכלים בסעודת שבת, יניחו אותו על המפיונים כדי שלא יעופו מהמאורר, וכי בשביל זה צריך להמציא פלאפון? אבן יכולה להחזיק את המפיונים, בשביל זה צריך אדם כ"כ משוכלל עם כאלו השגות והרגשות ועדינות נפש, בשביל לחיות כמו פרה? מי שיש לו קצת נשמה מרגיש את זה.

בריאתה בידי האלוקים". המדע היום גם מודה שהנשמה היא לא איזו נפש מפותחת יותר, זו מציאות בפני עצמה שאין לה שום הסבר לפי המבנה הביולוגי של הגוף והמוח, אלא זה משהו שהתחבר אל הגוף.

נקודה פשוטה נוספת, זה ברור שיש בורא לעולם ויש מנהיג לעולם, והוא ברא את העולם כדי להיטיב, לא רק מפני שיש פסוקים מפורשים, "עולם חסד יבנה", "חסדך ה' על הארץ", אלא מפני שאם הוא היה רוצה להרע, הוא לא היה בורא בכלל. הרמב"ם כותב שאין רע יותר מאשר לא להיות, אז ודאי שהבורא ברא את העולם כדי להיטיב. פעם בחור שאל אותי מי אמר, אולי בשביל להרע, זה אמנם לא שאלה כמו שאמרתי, אבל שאלתי אותו: תגיד לי כשאתה נמצא בנעילה ביום כיפור, אתה מרגיש מאוד רוחני, מה אתה מרגיש אז, יותר טוב או יותר רע. אתה מרגיש אדם טוב יותר מאשר בימים רגילים, כי אתה רוחני יותר עכשיו, הנשמה שלך רוחנית יותר, הנשמה שלך היא חלק אלוהי ממעל, כמו שכאשר הנשמה שלך יותר עיקרית אתה מרגיש אדם יותר טוב, שיותר רוצה להיטיב לכולם, אז תבין מזה שבורא העולם הוא טוב ורוצה להיטיב ואוהב, ולכן כאשר הנשמה שלך יותר עיקרית, אתה מרגיש את התחושות האלו. זה פשוט וברור, אבל הפלא הוא עצום, למה כל יכול כמו בורא העולם, שהחוכמה שלו היא אין סופית בכל יתוש ובכל צמח. אם תביא יתוש לכל מדעני העולם שהרגע נפח את נפשו, הוא בנוי לגמרי, כל האיברים נמצאים במקומם, בסך הכל נכבה לו הסטרטר, ותבקש מהם: סך הכל תדליקו לו אותו מחדש, לא לבנות יתוש, סך הכל להדליק אותו מחדש. לא יודעים ולא ידעו אי פעם לעשות את זה. אז הוא כל כך יכול ורוצה להיטיב, אז למה יש כל כך הרבה סבל בעולם הזה? למה הוא רוצה את האישה שנקטעו לך עכשיו הרגליים? למה הוא רוצה את כל הצער הזה? הרי הקב"ה הוא כל יכול ורוצה להיטיב בלי סוף ממש, אז למה ככה אם אתה לא מאמין שהעולם הזה הוא פרחדור, הוא כור מבחן. בשביל להיבחן צריך קשיים, צריך ניסיונות, זה המבחן לפום צערא אגרא, כמה שקשה יותר ואתה עומד במבחן אתה מגיע לעולם הבא טוב יותר. אם זה לא כור מבחן, זה לא מקום שבו אנחנו נבחנים, למה יש כ"כ הרבה סבל

הבא בד"כ הולך על החיים של אחרי תחיית המתים, אבל לפעמים גם לעולם הנשמות קוראים עולם הבא. לא נכנס עכשיו לנקודה הזו, מה שקשור אלינו עכשיו שיש חיים לאחר המוות, זה מתבטא גם בעולם הנשמות וגם בעולם שאחרי התחייה. למעשה המושג מרומז בתורה הרבה פעמים, "ונאסף אל עמי", "ונכרתה הנפש ההיא מעמיה", "והייתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים", אבל זה לא כתוב אף פעם מפורש, אין פסוקים שכתוב בהם: אם שמוע תשמעו את מצוותי תזכו להתענג על ה' וכדו'. התורה מאריכה מאוד בשכר של עולם הזה, אבל היא לא כותבת בפירוש את שכר העולם הבא שהוא לכאורה העיקר. הביאור הוא שאדרבא, כשאומרים דבר הפירוש הוא שאפשר להגיד גם אחרת, זה כ"כ פשוט וברור שחיי האדם לא מסתיימים פה בעולם הזה, שאם יאמרו את זה בפירוש, זה חיסרון, אפשר לחשוב גם אחרת, יש צד אחר.

ונראה באמת כמה שהדברים פשוטים מכמה וכמה בחינות, קודם כל אחד החוקים הבסיסיים של המדע היום הוא חוק שימור החומר. דבר לא הולך לאיבוד, הוא יכול להחליף את הצורה שלו, את המבנה שלו, הוא יכול להפוך ממוצק לנחל, מנחל לגז, לאנגריה, אבל הדבר קיים ולא הולך לאיבוד. מי שמאמין במדע הוא מודה בזה שנשמה היא לא כמו נפש הבהמית, נפש הבהמית היא באמת מין בהמה משוכללת, שמבנה הגוף והמוח שלה יוצר חיות מסוימת שנקראת הנפש הבהמית, נשמה זה משהו אחר, נשמה זה כמו שכתוב בתורה "וייצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה וייפח באפיו נשמת חיים", זו מציאות בפני עצמה שנופחה בגוף, והיות שזה מציאות, אין שום סיבה להניח שהיא נעלמה פתאום, כשהאדם מת היא נפרדת מן הגוף, היא נופחה בגוף בשעה שהוא נברא, ויוצאת ממנו בשעה שהוא מת, מהיכי תיתי שהיא נעלמה. חובת הראיה אינה על מי שטוען שיש עולם הבא ויש חיים לאחר המוות, אלא על מי שטוען שפתאום הנשמה נעלמת, וגם המדע מודה היום במציאות הזו. אני יקרא לכם ציטוט של אחד מבכירי המדענים, הוא כותב "אני מאמין שיש מסתורין מהותי בקיומי האישי החורג מן ההסבר הביולוגי שבהתפתחות גופי ומוחי, ודאי שאמונה זו תואמת את המושג נשמה, ואת

השיחה שיחתו השבועית של מורינו המשגיח ר' יצחק פנחס גלדווסר שליט"א

מלידה ידעו לתאר בדיוק את האנשים שהיו שם, ואת הצבע של החולצה של המנתח. איך הם יכולים לדעת, הם הרי עוורים מלידה. והם יודעים מי האנשים שהיו שם, ומה הם דברו, כולל אנשים שלא ידעו בכלל מקיומם. כולם מספרים על איזה מעבר של חושך שבסופו אור עצום ומתוק, והם לא רוצים לחזור בכלל לגוף. ברור שיש תופעה של נשמה שנפרדת מהגוף ויוצאת ממנו, אז אין שום סיבה להגיד שהיא מתאדה פתאום, אם יש מציאות כזו מהיכי תיתי שהיא לא עולה לעולם הנשמות.

אני רוצה לקרוא לכם קטע ארוך ומרגש, ציטוט מההקדמה לספר לב אליהו חלק א', שמספר ר' לופיאן ששמע מפי ר' אליהו דושניצר, ומחבר ההקדמה כותב שזה מעשה נורא עם יסוד נשגב ועניין מוסרי גדול. "וכך אמר לי, סיפור זה אתם יכולים וגם כדאי לספר ברבים, ואתם יכולים להקדים כי אני סיפרתי לכם זה וכו'. זה סיפור המעשה, איש היה בקלם סוחר ובר אוריין ושמור ר' נטע ולו בת יחידה, והשיאה לבחור בן ישיבה מופלג ות"ח, ונתן לו נדוניה כמה אלפים רובל וכמה שנים אכילה וכו' על שולחנו. וחתנו ישב ועסק בתורה, כשנשלם זמן המדובר וירד הזוג מעל שולחנו, התחילה הבת לטעון טענה של "ואם תאמר מה נאכל", והבעל ענה לה שאינו יכול להיפרד מהתורה ולעסוק במסחר ולהשליך כל תורתו לים... עד שהשיאתו עצה ואמרה: אנו ניקח את כסף הנדוניה ונפתח בית מסחר ואני אעמוד שם כל היום חוץ משתי שעות ביום שאתה תעמוד, ושאר השעות תוכל להמשיך וללמוד את תורתך כמקדם. הלה הסכים ועשו כן. והנה ג' חודשים הראשונים אמנם נהג כן, אבל אח"כ נהיה מהשתי שעות ארבע שעות, ואח"כ שמונה וכו'. עד שנשקע במסחר ולא היה לו זמן אפי' לפתוח גמרא, ויהי היום, ובמוצש"ק אחד אחרי חצות לילה בחוץ ירד שלג גדול בסופה וסערה, והאישה יצאה לחוץ לשפוך חבית של מים לא נקיים. והנה חזרה וכאילו נחנקת ואינה יכולה לדבר. בעלה רץ מייד והבהיל רופא לביתו ולא ידע מה לעשות וכן למחרת וכו' הלך איתה ודרש ברופאים רבים, וגם נסעו לעיר וויין וללא הועיל, והתחילו לדבר בעיירה אולי זה דיבוק.

ונסעו לעיר שטוצ'ין שמה היה מקובל גדול ושמור ר' מנדיל ז"ל שהיו נוסעים אליו בעניינים כאלו, וכשבאו לפניו שאל

ל' על ל' וחוקק בהן עשר ברום עשרים אמר להו הני למאן" מדובר פה על תלמיד ברמה שרואה מלאכים "אמרו ליה שעתיד הקב"ה להעמידן בשערי ירושלים אתא לקמיה דרבי יוחנן אמר ליה דרוש רבי לך נאה לדרוש כאשר אמרת כן ראיתי אמר לו ריקא אלמלא ראית לא האמנת מלגלג על דברי חכמים אתה נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות" הוא מאמין רק כי הוא ראה להביא ראיות מן המדע ולהאמין רק בגלל שהמדע אומר זה חמור מאוד.

יש סיפור שהתפרסם, כידוע היה ילד בן שנתיים "הינוקא מבעלז" שכל משנה שהתחילו הוא ידע לגמור אותה, וההסבר לתופעה הפלאית הזו היה, מה שכתוב בגמ' שכל עובר בבטן אימו, מלאך מלמדו את כל התורה כולה, ולינוקא הזה משום מה המלאך לא סטר על פיו. ותלמיד של ר' חצק'ל כותב לו שהוא ראה את זה בעיניו, חה מאוד מרגש ומפליא, ולדעתו צריך לקחת את הילד הזה ולהסתובב אתו בכל העולם, להראות כמה גדולים דברי חכמים, הנה יש פה הוכחה ברורה לדברי חכמים. ור' חצק'ל כותב לו מכתב, שהתופעה היא נכונה ובתו גרה לא רחוק מאותו ינוקא, והיא ראתה בעיניה שבאמת זה כך, והיא כתבה לי שמאוד כדאי לבא לראות כי זה מאוד מחזק באמונה, וחשבתי ברגע הראשון ללכת ולראות, ומיד נמלכתי ואמרתי שזה אומר שבמה שלא ראיתי בעיניי ורק שמעתי מרבותי אני לא כ"כ מאמין, אני צריך ללכת ולראות בעיניים, ח"ו אני לא הולך לראות, כי ברור לי שמה שנמסר לי מרבותי זה אמת, ואני לא רוצה בהליכה להעיד לעצמי שמה שקבלתי מרבותי ולא ראיתי בעיניי לא כ"כ ברור לי. אז אם הייתם ר' חצק'ל לא הייתי מזכיר אף ראה מדעית, אבל אנחנו לא ר' חצק'ל. ואני חושב שבגלל שאנחנו ממילא מאמינים, אז כדי לחזק את האמונה מותר ואפי' ראוי.

דבר ראשון היום מקובל מאוד במדע הוכחה ממצאות שנקראת מוות קליני. כבר לפני 40 שנה ספרו 33 מיליון איש שמספרים על אותה תופעה, שכאשר הם היו במצב שנקרא מוות קליני, שכאילו הגוף מת ולא מתפקד לגמרי, ואח"כ חזרו לחיים, ובפרק זמן שהיו מוגדרים מתים, הם מספרים בשינויים מאוד קלים, שהנשמה שלהם רחפה מעל הגוף. וגם אנשים שהיו עוורים

יש גמרא בסנהדרין צ' ב' שקליאופטרא המלכה אומרת, אני מאמינה בתחיית המתים, שנאמר "ויציצו מעיר כעשב הארץ" מה הכוונה, שהיא מאמינה בתנ"ך? אני חושב שעיקר הכוונה היא, לא שהיא מאמינה בפסוק, אלא התופעה שכתובה בפסוק שיציצו כעשב הארץ באה לומר, שתחיית המתים זה בדיוק כמו גרגיר חיטה שיצא מהאדמה. מה קשה להאמין בתחיית המתים, בכל צמח רואים את התופעה הזו. יותר מזה, מה אכפת לאדם מה יכתבו על המצבה שלו, איזו לוויה תהיה לו, אם האדם הוא פגר והכל נגמר כשמת, מה אכפת לו מה יהיה אחר כך? כי האדם מרגיש שלא הכל נגמר ברגע שקבורים אותו, האדם מרגיש שיש פה מציאות נצחית, ואכפת לו מה יהיה אחרי מותו.

כל אלו ראיות פשוטות, אני רוצה להוסיף קצת ידיעות מדעיות, אבל לפני כן אני יקדים הקדמה מאוד חשובה. בתחילת פרק חלק, המשנה אומרת "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ" כמובן שהחלקים לא שווים, ככל שהאדם צדיק יותר החלק שלו יותר גדול, ויש כאלו שיזכו בחלקם אחרי שיעברו בגיהנום וכף הקלע וחיבוט הקבר. "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תחיית המתים מן התורה", אומר רש"י "שכופר במדרשים דדרשינן בגמרא לקמן מניין לתחיית המתים מן התורה ואפי' היא מודה ומאמין שיחיו המתים אלא דלא רמיזא באורייתא כופר הוא הואיל ועוקר שיש תחיית המתים מן התורה מה לנו ולאמונתו וכי מהיכן הוא יודע שכן הוא הלכך כופר גמור הוא". כל אמונה שהיא לא מן התורה א"א לסמוך עליה, היא לא נחשבת, הוא מאמין בתחיית המתים, אבל הוא לא מאמין בתורה. ולכן מי שמאמין רק מכח ההוכחות שנביא זה לא שווה כלום יש גמרא נוספת בבבא בתרא דף עה שכתוב שם סיפור נורא הגמ' כותבת "ייתיבי רבי יוחנן וקא דריש עתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות שהם שלשים על שלשים וחוקק בהן עשר על עשרים" כמו המידות של שער ההיכל "ומעמידן בשערי ירושלים לגלג עליו אותו תלמיד השתא כביעתא דצילתא לא משכחינן כולי האי משכחינן לימים הפליגה ספינתו בים חזא מלאכי השרת דיתבי וקא מנסרי אבנים טובות ומרגליות שהם

השיחה שיחתו השבועית של מורינו המשגיח ר' יצחק פנחס גלדווסר שליט"א

מוחלפת", מה שנמסר מסיני זו האמת האמיתית.

מה שחשוב להדגיש הוא, איך יש אנשים משכילים ומבוגרים שכבר לא שטופים בתאוות שלא מאמינים בכל זה? והרי יש לו נגיעה כ"כ חזקה להאמין בחיים לאחר המוות, הרי אם לא כך הוא פגר כמו פרה שמתה, וא"כ איך יש כ"כ הרבה רבבות שלא מאמינים וממשיכים לכפור? התשובה היא כמו שביארנו בעבר על חיאל בית האלי, להודות עכשיו באמת זה להודות שכל החיים רצחתי את עצמי, כמו שאם חיאל היה מודה לפני שמת השביעי, הוא בעצם היה מודה שרצח את ששת בניו הקודמים.

נתאר משל, היה עני מרוד שהיה מכור מאוד לעישון, שקנה כרטיס פיס חכה בעשרה מיליון שקלים. הוא הולך עם הכרטיס לבנק לקחת את הכסף, ובדרך תוקף אותו בולמוס של עישון, הוא מחטט בכיס ומוצא מעט טבק, אבל אין לו במה לעטוף אותו. הוא לא יכול להתאפק, מוציא את הכרטיס פיס ומעשן את העשרה מיליון שקלים. זה בעצם מה שקורה לכל נהנתן, יש לו עולם הבא כזה גדול ועצום שכל הנאות העולם לגביו כאין וכאפס, זה הרבה יותר מהמשל של הנאת סיגריה מול עשרה מיליון שקל. אבל אני לא מדבר עליהם אני מדבר עלינו, אנחנו יודעים שכל דקה של תורה, כל תוס', כל סברא, כל שקיעות בלימוד, כל יחס לחבר, הכל זה עולמות. אנחנו לא שורפים עשרה מיליון במציצת סיגריה? כמה הדברים האלה מחייבים! אמרתי היום דברים פשוטים שכולם יודעים, אבל דבר אחד אמרתי, שצריכים להשיב אל הלב ולחזור ולדבר על זה ולהרגיש א"ז ולגשום א"ז. אם האדם לא יעורר נפשו לא יועילו המוסרים, אין שום עצה, רק האדם צריך להשריש את זה בליבו ולחזור שוב ושוב שהעולם הזה הוא פרוחדור, ואילו חיים נפלאים מחכים לנו בטרקלין, ובעז"ה יהיה לזה משמעות.

בשמי ושאתם מכירים אותי שלא אשקר ח"ו, וגם אינני מגזים, רק מסרתי לכם בדיוק כמו ששמעתי מפי הגאון רמ"י ז"ל" והוסיף שהזוג גר בתל אביב ונסע במוצש"ק אחד מפ"ת לת"א וישב בביתם וסיפרו לו המעשה.

אח"כ הוא אומר שישב עם מישהו בישיבת קמניץ, ואמר שמע את הסיפור עם שינוי, שנפל מאוניה ולא מעגלה. והוספה נוספת וחשובה שהדיבוק לפעמים היה צועק בקולות נוראים, שכל השומעים היו נפחדים ומזדעזעים, והיה אומר שמלאכי חבלה מחכים שיצא ויקרעוהו לגזרים. ואחרי כמה רגעים היה מתחיל לדבר דברי ליצנות וניבול פה עד שכל השומעים היו סותמים את אחניהם שלא לשמוע את דבריו, ושאלו אותו היתכן? וענה להם: תדעו אם אין עושים תשובה ואין נעשים נקיים מהחטא, אזי הנפש מתאוה לרע כמו שהייתה למטה. אלו דברי הדיבוק. והוסיף מרן ז"ל, מכאן מה כח התאוה, שאף פחד של חמשת מלאכי חבלה שראה אותם ונפחד מהם כ"כ, אינו יכול להתאפק מלהוציא דברי נבלה וליצנות שהורגל בהם בחייו, אז המציאות של דיבוקים היא חסד ה' לראות בצורה מוחשית, ואנחנו לא זכאים כיום לחסד הזה כמו שלא זכאים לצרעת, גדולי הדורות אמרו מראש שעניין הדיבוקים עומד להסתיים, ובאמת כיום אנחנו לא זוכים לזה, אבל זו מציאות שאנחנו יודעים מגדולי הדורות שספרו לנו.

זה ג"כ הוכחה ברורה שיש גלגול נשמות שזה עניין שכל המקובלים דברו עליו. וכיהודה ועוד לקרא, ידוע שיש היום מה שנקרא סיאנסים, שאנשים יודעים ע"י כוחות הטומאה להעלות נשמות, ושואלים אותם שאלות ע"י אותיות יש מציאות כזו של נשמות.

מה שחשוב, אנחנו מביאים קצת ראיות למדע לחיזוק האמונה, אבל אם יש סתירות בין התורה למדע זו שאלה על המדע לא על התורה. ידוע במשך הדורות כמה דברים שהמדע טען לא כמו התורה, שהתורה אומרת שיש טריליוני טריליונים של כוכבים והמדע טען שיש רק 6000. צריך תמיד לדעת שזה קושיה עליהם ולא עלינו, "זאת התורה לא תהא

להדיבוק איזה דבר, ושמעו קול עונה, וכידוע שהדיבוק כשהוא מדבר בטן החולה מתרומם, אבל השפתיים אינם מתנענעות והקול יוצא, ואז נבהלו כל השומעים ואמרו אהה! הנה הדיבוק, אבל הצדיק ר' מנדיל אמר שאיננו יודע עדיין אם כן הוא, וישאל לו מני הולך אתך (כלומר עם הנפש המגולגלת), ויאמר "חמשה מלאכי חבלה", וישאל אותו מה שמם ויאמר לו כך וכך... אז אמר ר' מנדיל כי נכון אמר זהו דיבור אמיתי. והתחיל לשאול אותו שאלות, כגון מי הוא וכו', ויאמר לי כי ה' מלפני כמה עשרות שנים (אינני זוכר בדיוק כמה אמר), בחור בבריסק, ואח"כ נסע לאפריקא, וחברים קלקלו אותו שם, ועבר ר"ל על התורה כולה, ואח"כ נסע על עגלה ונפל ממנה ונהרג. וכך הוא כבר מתגלגל והולך בעולם עד עכשיו, אמר לו למה לא עשית תשובה קודם מיתתך? וענה לו כי מתוך הפחד והבהלה בעת נפילתו מהעגלה שכח מלהרהר בתשובה.

אח"כ שאל אותו מה יש לך ולאשה הזאת כי גרמת לה ייסורים נוראים כל כך? והתחיל לצחוק בקול, ויאמר: אמה של ריבה זו ואימו של בעלה (ששניהם כבר נפטרו לעולמן) התאמצו בבקשה למעלה בשמים שאני אכנס בה ואגרום לה הייסורין, כי לולא זאת לא הייתה לה תקומה לא בעוה"ז ולא לעוה"ב! מפני שלקחה את בעלה מעסק התורה!... כיון ששמעו כך אמר ר' מנדיל לבעל שיבטיח לחזור לתורה והבטיח, ור' נטיל (נטע) הבטיח כמו"כ ללמוד משניות לעילוי נשמתו של הבחור בדיבוק, וגם סכום של נרות להדליק בביהכ"ס עבורו, ואח"כ קיבץ ר' מנדיל בחדרו מנין של עשרה אנשים, ואמרו תהילים, והוא עמד מאחוריהם ואמר מה שאמר ואת האישה הושיב על כיסא באמצע החדר. ופתאום התגלגלה מעל הכיסא על הארץ, ויצא ממנה קול אדיר: שמע ישראל וגו', ששמעו הקול בכל שטוצ'ין, ואח"כ פקע ציפורן הזרת מידה אחת, וגם נופצה זכוכית אחת מהחלון ונשתתקה... עד כאן סיפר לי מוה"ר אליהו דושניצר, וכפל עוד הפעם דבריו ואמר: יכולים אתם לספר מעשה זה

זאת למודעי שהדברים נכתבו לפי הבנתו של הכותב וכל שגיאה יש לתלות בו עלון זה הינו העלון הראשון שנשמח לביקורת הערות והארות בכתובת הנ"ל

לתרומות ולהנצחה
ניתן לפנות למייל
ALON.AGRIP@GMAIL.COM

לעילוי נשמת שרה בת סוליקה זצ"ל